

Sygnatura akt IV Ka 362/23

1.

2.WYROK

2.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2023 r.

4.Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1.Przewodniczący:	1.SSO Agnieszka Połyniak
1.Protokolant:	1.Marta Synowiec

przy udziale Elżbiety Reczuch Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2023 r.

6.sprawy K.N.

7.córki K. i T. z domu M.

8.urodzonej (...) w N.

9.oskarżonej z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

10.na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

11.od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

12.z dnia 1 marca 2023 r. sygnatura akt II K 1725/22

13.uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 362/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 01 marca 2023r. w sprawie sygn. akt II K 1725/22</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K.N.	oskarżona nie figuruje w kartotece Krajowego Rejestru Karnego	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	k. 92
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	niekwestionowany dokument urzędowy		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne)				

oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokurator Rejonowy w Kłodzku zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:</p> <p>1. obrazę przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt. 1 k.p.k. a mianowicie art. 37a § 1 k.k. polegającą na wymierzeniu oskarżonej K.N. za przypisane jej przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii kary grzywny w wysokości 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych, w sytuacji gdy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zgodnie z art. 37a § 1 k.k. możliwe jest orzeczenie kary ograniczenia wolności nie niższej niż 3 miesiące albo kary grzywny nie niższej niż 100 stawek dziennych przy równoczesnym orzeczeniu środka karnego, środka kompensacyjnego lub przepadku co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż doprowadziło do wymierzenia oskarżonej kary grzywny poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia;

2. rażąca obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 387 § 1 i 2 k.p.k. – polegającą na uwzględnieniu wniosku oskarżonej złożonego w trybie 387 § 1 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego pomimo zaniechania przez Sąd przesłuchania na rozprawie głównej oskarżonej oraz pomimo, iż w świetle zebranego materiału dowodowego okoliczności popełnienia przez

	<p>oskarżoną czynu budziły uzasadnione wątpliwości z uwagi na oświadczenie o nieprzyznaniu się do popełnienia zarzucanego czynu złożone w postępowaniu przygotowawczym jak również i mimo tego, że wniosek ten został sformułowany z rażącą obrazą art. 37 a § 1 k.k. polegającą na zawarciu postulatu wymierzenia oskarżonej kary grzywny poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia z w sytuacji nieuzyskania stanowiska prokuratora o braku sprzeciwu co do wydania wyroku skazującego w trybie przewidzianym przez ten przepis.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Jedynie zarzut w zakresie obrazu prawa materialnego, tj. art. 37a § 1 k.k., a polegającego na orzeczeniu za przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia z dnia 29.07.2005 r. o</p>			

przeciwdziałaniu
narkomanii kary
grzywny w
wysokości 80 stawek
dziennych, przy
ustaleniu wysokość
jednej stawki
dziennej na kwotę
15 złotych, uznać
należy za zasadny.
Nadto zainicjowana
apelacją rzecznika
oskarżenia kontrola
instancyjna
skutkowałą
ujawnieniem, iż w
toku postępowania
przed Sądem
Rejonowym doszło
do dalszych
uchybień, które w
sumie stanowiły o
zasadności wniosku
skarżącego o
uchylenie wyroku.
Sąd meriti orzekł
bowiem z obrazą
art. 4 §1 k.k.,
świadcząc
pieniężne na
podstawie art. 70
ust. 4a ustawy z
dnia 29 lipca 2005
r. o przeciwdziałaniu
narkomani, jak też
nie dostrzegł, iż
materiał dowodowy
– opinia Instytutu
(...) w P. wskazuje, że
oskarżona posiadała
mniejszą ilość
substancji
psychotropowej -
amfetaminy, aniżeli
wskazana w opisie
czynu zarzucanego i
następnie
przypisanego.
Okoliczności te nie
pozostają bez

znaczenia dla sytuacji oskarżonej oraz wyniku tego postępowania.

Zaskarżony wyrok został wydany na skutek uwzględnienia przez Sąd Rejonowy złożonego przez oskarżoną w trybie art. 387 § 1 k.p.k. wniosku oskarżonej o dobrowolne poddanie się karze. Sąd ten, rozstrzygając złożony wniosek, zobowiązany był przede wszystkim sprawdzić, czy zaistniały wszystkie warunki stanowiące o dopuszczalności takiego wniosku. Jednym z nich jest z pewnością zgodność z obowiązującymi przepisami prawa karnego materialnego zgłaszanych we wniosku propozycji, zarówno pod kątem prawnokarnej oceny zarzucanego oskarżonej czynu, jak też wymiaru proponowanej w ten sposób kary bądź środków karnych. W sytuacji, w której treść wniosku tychże regulacji prawnych nie respektuje, niewątpliwym obowiązkiem sądu jest, bądź uzależnienie swojej

decyzji o uwzględnieniu tego wniosku od dokonania w nim zmiany konwalidującej dostrzeżoną jego wadliwość (art. 387 § 3 k.p.k.), bądź też rozpoznanie w dalszym ciągu sprawy na zasadach ogólnych (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z 18 maja 2022r, sygn. I KK 16/22, LEX nr 3439061). Trafnie przy tym uznał Sąd Najwyższy, że: „przepis art. 387 k.p.k. nie może służyć do wydawania wyroków w wypadkach nie przewidzianych tym przepisem ani do orzekania na jego podstawie w sposób sprzeczny z warunkami przez niego określonymi lub sprzecznie z materialnym prawem karnym” (np. w wyroku z 11.10.2000 r., sygn. III KKN 600/99, Prok. i Pr.-wkł. 2001/1, poz. 14 i w wyroku z 26.01.2006 r., sygn. IV KK 435/05, LEX nr 173643, w wyroku z 10.07.2014 r., sygn. IV KK 115/14, LEX nr 1480342, czy w wyroku z 28.05.2009 r., sygn.

III KK 109/09, LEX nr 607999).

W omawianej sprawie Sąd I instancji obowiązku tego nie wypełnił, nie dostrzegając, że propozycja K.N., w zakresie wskazanej przez nią kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 15 złotych każda, nie odpowiada przepisom prawa materialnego, tj. regulacji art. 37a §1 k.k. Uwzględniając wnioski tej treści istotnie dopuścił się rażącej obrazy prawa materialnego. Zgodnie bowiem z przepisem art. 37a § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 24 czerwca 2020r. do dnia 23 stycznia 2023r., jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może - zamiast tej kary - orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą niż 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek

kompensacyjny lub przepadek. Na podstawie przepisu art. 37a § 1 k.k. możliwe było zatem wymierzenia kary grzywny w wymiarze nie niższym niż 100 stawek dziennych. Już tylko z tego powodu wniosek K. N. (2) nie powinien być zostać zaakceptowany.

Niezależnie od powyższe wskazać należy, że Sąd a quo, z obrazą art. 4 §1 k.k., orzekł o świadczeniu pieniężnym, które obecnie jest obligatoryjne, lecz tylko w stosunku do sprawców m.in. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ale tylko tych, którzy dopuścili się tego występku po 1 stycznia 2023r. To bowiem z tą datą dodany został art. 70 ust. 4a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przepis art. 4 §1 k.k. w sytuacji, kiedy w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, nakłada na sąd obowiązek stosowania wobec sprawcy ustawy względniejszej. W

tym przypadku tak się nie stało i Sąd orzekający zastosował ustawę obowiązującą w dacie orzekania, mimo iż ta, obowiązująca w dacie czynu była dla oskarżonej korzystniejsza. Nie nakładała bowiem obowiązku orzeczenia od niej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego.

Przy tym Sąd nie przeanalizował w stopniu dostatecznym akt sprawy, w konsekwencji czego nie dostrzegł, że przeprowadzony dowód z opinii – ekspertyzy nr (...) z przeprowadzonych badań z zakresu chemii wykazał, iż zabezpieczona u oskarżonej zbrylona substancja koloru białego o łącznej wadze 7,39 grama to mieszanina amfetaminy i kofeiny, czyli substancji nie objętej nadzorem przez ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. Badania te wykazały,

że K. N.w
rzeczywistości
posiadała łącznie
„tylko” 1,339 grama
amfetaminy,
pozostałą część
zbrylonego proszku
stanowiła kofeina
(k. 21 i 22).
Okoliczności tej Sąd
nie dostrzegł i
tym samym błędnie
uznał, że cała
zabezpieczona u
oskarżonej
substancja to
amfetamina, której
posiadanie jest
zabronione. Z tym
ustaleniem nie
sposób się zgodzić,
a niewątpliwie ma
ono wpływ na wynik
tego postępowania
karnego i to na
niekorzyść K.N..

Te zatem kwestie,
przy jednoczesnym
stwierdzeniu, iż
postępowania
dowodowego nie
przeprowadzono,
obligowały tut. Sąd
odwoławczy do
uchylenia wyroku i
przekazania sprawy
do ponownego,
rzetelnego
rozpoznania, z
uwzględnieniem
wyżej wskazanych
okoliczności,
wpływających na
prawnokarną ocenę
zachowania
oskarżonej.

Odnosząc się z
kolei do drugiego z

zarzutów
podniesionych w
apelacji przez
prokuratora, to
uznać go należało za
chybiony.

Autorka apelacji
zarzuciła bowiem
rażące naruszenie
przepisu
postępowania, tj.
art. 387 § 1 i
2 k.k. objawiające
się zaniechaniem
przesłuchania
oskarżonej, która
w postępowaniu
przygotowawczym
nie przyznała się do
popelnienia
zarzucanego, jak nie
uzyskanie
stanowiska
rzecznika oskarżenia
o braku sprzeciwu
do wydania wyroku
skazującego w trybie
konsensualnym.

Zgodnie tym
przepisem sąd może
uwzględnić wniosek
o wydanie wyroku
skazującego, gdy
okoliczności
popelnienia
przestępstwa i wina
nie budzą
wątpliwości, a cele
postępowania
zostaną osiągnięte
mimo
nieprzeprowadzenia
rozprawy w całości,
nadto uwzględnienie
wniosku jest
możliwe jedynie
wówczas, gdy nie
sprzeciwia się temu

prokurator, a także
pokrzywdzony
należycie
powiadomiony o
terminie rozprawy
oraz pouczone o
możliwości
zgłoszenia przez
oskarżonego takiego
wniosku (art. 387 §2
k.p.k.).

Znany jest tut.
Sądowi
odwoławczemu
pogląd wyrażony
przez Sąd Najwyższy
w wyroku z 21
kwietnia 2022r., iż
stosowanie
postępowań
skróconych możliwe
jest jedynie do osób
przyznających się do
winy, które w ten
sposób okazują wolę
uznania swej winy
jako formę ekspiacji
(III KK 72/22, LEX
nr 3430976), lecz z
poglądem tym nie
do końca się zgadza.
W każdym bowiem
przypadku należy
indywidualnie
ocenić, czy dla
uznania, że
„okoliczności
popęlnienia
przestępstwa i wina
nie budzą
wątpliwości”
niezbędne jest
formalne przyznanie
się do sprawstwa
i winy osoby
oskarżonej oraz
złożenie przez nią
wyjaśnień.
Ustawodawca nie

zastrzegł jako
warunku
formalnego tego, by
„oskarżony przyznał
się do winy”, lecz
odwołał się właśnie
do całokształtu
materiału
dowodowego już
zgromadzonego w
sprawie. Należy
wszak pamiętać, że
o braku wątpliwości
co do okoliczności
popelnienia
przestępstwa
decyduje nie tylko
treść wyjaśnień
oskarżonego, ale
także pozostały
materiał dowodowy
zgromadzony w
toku postępowania
przygotowawczego.
Brak wątpliwości
co do okoliczności
popelnienia
przestępstwa
dotyczy czynu, który
został objęty aktem
oskarżenia i odnosi
się do realizacji
wszystkich
niezbędnych
znamion tego czynu,
a w konsekwencji
jego kwalifikacji
prawnej, rodzaju i
stopnia zawinienia,
skutku przestępnego
działania oraz
rozmiaru
wyrządzonej szkody,
które mają wpływ
na kształt i rozmiar
odpowiedzialności
karnej oskarżonego
(tak Sąd Najwyższy
w uzasadnieniu
wyroku z 4

października 2013r.,
sygn. III KK 168/13,
LEX nr 1288227).

Uwzględnienie
wniosku w trybie
art. 387 § 1 i
2 k.p.k. o wydanie
wyroku skazującego
i wymierzenie
określonej kary bez
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego
możliwe jest zatem
nie tylko wtedy,
gdy osoba oskarżona
złoży oświadczenie
o przyznaniu się
do winy. Ponadto z
ugruntowanego już
stanowiska
judykatury wynika
jednoznacznie, że
formalne
nieprzyznanie się
do winy nie
zostało określone
w art. 387 k.p.k.
jako przesłanka
negatywna do
uwzględnienia
wniosku
przewidzianego w
tym przepisie, gdyż
wyjaśnienie
wszystkich istotnych
okoliczności
przestępstwa może
nastąpić na
podstawie innych,
zebranych w sprawie
dowodów (tak np.
Sąd Najwyższy w
postanowieniu z 22
maja 2006 r. w
sprawie sygn. II KK
355/05, OSNwSK
2006/1/1085, w
wyroku z 19
października 2004

r., sygn. II KK 279/04, czy w wyroku z 30 marca 2005 r., sygn. WA 4/05, i z 31 października 2008 r., sygn. II KK 198/08).

O tym, że nie jest konieczne przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu, świadczy nie tylko przeważające stanowisko doktryny i judykatury (np. W. Grzeszczyk, „Postępowanie przygotowawcze w kodeksie postępowania karnego”, Kraków 1998, str 130; P. Hofmański (red.), E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks..., t. 2 z 2007r., str. 359, a przykłady orzecznictwa podzielającego ten pogląd wskazane zostały powyżej), ale także wykładnia systemowa. Jeśli ustawodawca wymaga przyznania się do winy, to wyraźnie taki warunek zamieszcza w przepisie, np. w art. 335 § 1 k.p.k czy art. 388 k.p.k. Brak takiego dookreślenia w art. 387 § 2 k.p.k. dowodzi, że jego zamiarem nie było warunkowanie zastosowania tej

instytucji
przyznaniem się
oskarżonego do
winy.

Zauważyć trzeba, że
w niniejszej sprawie
poza wyjaśnieniami
oskarżonej, która
istotnie nie
przyznała się,
oświadczając przy
tym, że „nie pamięta
nic z tego dnia” (k.
30), Sąd I instancji
dysponował innymi
dowodami
zgromadzonym w
postępowaniu
przygotowawczym,
które dawały
podstawy, by
właściwe ustalenia
poczynić, a które
wskazywały na jej
sprawstwo (choć
dodatkowego
ustalenia wymaga
określenie ilości
posiadanej
substancji). Z tego
też powodu zarzut
apelacji w tej części,
w okolicznościach
przedmiotowej
sprawy, ocenić
należy jako chybiony
i gdyby nie
stwierdzone, wyżej
omówione
uchybień, nie
mógłby stanowić
podstawy uchylenia
wyroku.

Wbrew
twierdzeniom
skarżącej, także
nie zarządzenie
przerwy w rozprawie

i uniemożliwienie w ten sposób prokuratorowi zajęcia stanowiska poprzez wyrażenie ewentualnego sprzeciwu lub oświadczenia o braku takiego sprzeciwu do wydania wyroku skazującego w trybie art. 387 § 1 k.p.k., nie stanowiło obrazy tego przepisu.

Prokurator w uzasadnieniu apelacji, na poparcie słuszności swojego stanowiska, odwołał się do orzeczenia Sądu Najwyższego - wyroku z 04 czerwca 2019r. (sygn. IV KK 166/18, LEX nr 2727508). Stawisko to jest znane Sądowi odwoławczemu, lecz zwrócić trzeba uwagę, że prezentowane jest także stanowisko odmienne, które Sąd Najwyższy wyraził choćby w wyroku z dnia 21 sierpnia 2019 r. (sygn. IV KS 19/19 , LEX nr 2723596) oraz w postanowieniu z 16 czerwca 2021r. (sygn. I KZP 16/20), w których wskazał, że nieobecność prokuratora na rozprawie (prawidłowo powiadomionego o

jej terminie) nie powoduje, że w wypadku złożenia przez oskarżonego wniosku o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 § 1 k.p.k., sąd ma obowiązek zawiadomić nieobecnego na rozprawie prokuratora celem umożliwienia mu ustosunkowania się do złożonego wniosku. W judykatach tych zasadnie wskazano, że bierna postawa, objawiająca się nieobecnością na rozprawie połączona z brakiem oświadczenia się o sprzeciwie winna być przyjmowana za brak sprzeciwu nawet, jeżeli o wniosku nie wiedział. Sąd odwoławczy opowiada się za tym stanowiskiem, odwołując się do tezy przedstawionej w sprawie I KZP 16/20, iż: **„nieuczestniczenie przez prokuratora w rozprawie, w której jego udział nie jest obowiązkowy (art. 46 § 2 zdanie pierwsze k.p.k.) i o której terminie został należycie powiadomiony**

**(art. 135 k.p.k.),
należy
poczytywać za
brak wyrażenia
sprzeciwu przez
oskarżyciela
publicznego
wobec
ewentualnego
wniosku
oskarżonego o
skazanie bez
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego
zgłoszonego na
rozprawie
prowadzonej pod
nieobecność
oskarżyciela
publicznego (art.
387 § 1 zdanie
pierwsze k.p.k.).**

Kodeks
postępowania
karnego nie
przewiduje przy tym
obowiązku
zawiadomienia
nieobecnego na
rozprawie
prokuratora celem
umożliwienia mu
ustosunkowania się
do złożonego przez
oskarżonego w
trybie art. 387 §
1 zdanie pierwsze
k.p.k. wniosku w
układzie, w którym
rezygnuje on z
realizowania
przysługującego mu
uprawienia do
czynnego
uczestniczenia w
rozprawie i
określonego
sposobu popierania
aktu oskarżenia

oraz z wykonywania tych uprawnień procesowych, które pozwalają mu na współdecydowanie o dalszym biegu postępowania w preferowany przezeń sposób (w tym także przez procesowe "zablokowanie" możliwości skróconego zakończenia rozprawy oraz ewentualnego określenia warunków odpowiedzialności karnej w sposób zaproponowany przez oskarżonego poprzez zgłoszenie sprzeciwu do złożonego przez oskarżonego wniosku o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej)".

Uzasadniając swe stanowisko Sąd odwoławczy wskazuje, że prawo wyrażenia sprzeciwu przysługuje także pokrzywdzonemu i skoro przyjmuje się, że mimo jego nieobecności na rozprawie (w sytuacji, kiedy został prawidłowo o jej terminie zawiadomiony) jego uprawnienie do wyrażenia sprzeciwu nie doznaje

uszczerbku, zaś ta nieobecność równoznaczna jest z brakiem tego sprzeciwu, to analogicznie należy zatem wnioskować o nieobecności na rozprawie prawidłowo zawiadomionego prokuratora. Bierną postawę, w tym milczenie i nieobecność, w tym przypadku uznać należy za uprawniające do domniemania o braku sprzeciwu. Nie jest przecież rzeczą sądu nakłanianie prokuratora od zajęcia stanowiska w przedmiocie wniosku. Nie ma również racjonalnych podstaw, by wyprowadzać wniosek, że po złożeniu wniosku sąd orzekający w sprawie winien uznać udział prokuratora w dalszej części takiej rozprawie jest obowiązkowy i w tym celu zarządzić przerwę.

Jako trafne uznaje tut. Sąd stanowisko Sądu Najwyższego, że „gdyby uwzględnienie wniosku zgłoszonego przez

oskarżonego na podstawie art. 387 § 1 k.p.k. było dopuszczalne tylko przy braku sprzeciwu prokuratora uczestniczącego się w rozprawie przepis ten miałby inne brzmienie, w szczególności ustawodawca wskazałaby, że „nie sprzeciwia się temu obecny na rozprawie prokurator” względnie myśl tę zawarłby w innej, ale równie jednoznacznej formule”.

Z uwagi na powyższe Sąd odwoławczy uznał, że nieobecność prokuratora na rozprawie w dniu 01 marca 2023r. i nie zarządzenie przerwy w tej rozprawie, by mógł on zająć stanowisko wobec złożonego przez oskarżoną wniosku, nie stanowiła naruszenia przepisu art. 387 § 1 i 2 k.p.k., które uzasadniałoby wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie jej do ponownego rozpoznania.

Wniosek

<p>Prokurator Rejonowy w Kłodzku wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Kłodzku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek apelującego uznać należało za zasadny.</p> <p>Rozstrzygnięcie kasatoryjne zapadło w wyniku podzielenia zarzutu rażącej obrazy prawa materialnego, tj. art. 37a § 1 k.k., do której doszło wskutek uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 387 §1 k.p.k. przez oskarżoną, a także z powodu uchybień dostrzeżonych przez Sąd odwoławczy z urzędu, które zostały szczegółowo omówione powyżej w sekcji 3.1 tego uzasadnienia.</p> <p>Z uwagi na to, że zaskarżony wyrok obarczony był uchybieniami zarówno natury</p>		

faktycznej, jak i materialnoprawnej, a postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie nie zostało przeprowadzone, właściwa ocena prawnokarna zachowania oskarżonej, a co za tym idzie wydanie sprawiedliwego wyroku wymaga przeprowadzenia przewodu na nowo w tym postępowania dowodowego i rzetelnej oceny zgromadzonych dowodów. Z tych też przyczyn konieczne stało się uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
**ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwięźle o powodach uchylenia			
<p>Uchybienia wskazane w sekcji 3.1 niniejszego uzasadnienia przy jednoczesnym stwierdzeniu, że postępowanie dowodowe w sprawie nie zostało przeprowadzone, gdyż wyrok wydany został wskutek uwzględnienia wniosku K.N.o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 §1 k.p.k., który rażąco naruszał regulacje prawa karnego materialnego, obligowały do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy, by Sąd I instancji przeprowadził na nowo przewód sądowy, respektując zasady rzetelnego i wnikliwego procedowania, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności zarówno tych niekorzystnych, jak i korzystnych dla oskarżonej.</p>			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd I instancji w pierwszej kolejności przeanalizuje akta spraw i na ich podstawie dokonana prawidłowych ustaleń faktycznych, uwzględniając wskazania tut. Sądu przedstawione w sekcji 3.1 uzasadnienia, a następnie wyda wyrok zgodny z przepisami, w tym prawa karnego materialnego.			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		
SSO Agnieszka Połyniak		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowy w Kłodzku	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 01 marca 2023r. w sprawie sygn. akt II K 1725/22	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana